

Omeer was buitengekomen en hielp zijn moeder en zuster in 't rijtuig.

Perdanske en hij kusten malkander vele malen, maar ze zeiden geen woord en als 't rijtuig wegreed, hief Omeer de hand op en wendde zich schielijk om.

In 't dorp kwamen al de menschen uitgelopen en riepen en wuifden gendag en Valle en Perdanske knikten en Valle riep telkens als juichend al de namen.

„Doar is Marria nog.... ziet toch.... „Pharaïlde.... doar in de deure Sjuulma!”

Perdanske zag ze nooit zoo rap als zij en telkens kwam haar wedergroet te laat. De avond kwam nu schielijk gevallen; om dealleenstaande huizen was enkel nog klaarte.

„Nou komt Cyriel zijn kasteelken,” zei Valle.

Ze reden langs den proper verzorgden hof, het schoone ijzeren hek, de gele tegelkes van de eigen bestrating; dan kwam het nieuwe huis.

Voor de deur der woning stond een jonge man met een kind op den arm.

Hij wilde juist naar binnen gaan, doch zag nog om, keek in 't rijtuig, hief de hand op ten groet.

„Cyriel!” riep Valle, „doar stoat 'm!.... doar stoat 'm!”

Door 't maseurken voer een siddering.

Dan waren ze het kasteelken voorbij gereden.

„Doar.... nou hedde Cyriel toch nog „'n keer gezien,” sprak Valle tevreden.

Perdanske antwoordde niet.

„'k Zegge.... nou hedde Cyriel toch nog „'n keer gezien....” herhaalde Valle, maar dan, als ze Perdanske aanzag, vroeg ze verschrikt, „Wat nou?.... Waveur is 't, dagge schreeuwt?”

„Moedere....” begon Perdanske... „Moedere....” maar meer kon ze niet uitbrengen.

„Ik docht ik toch.... dagge nooit niks „veur Cyriel....” begon Valle bevend.

„Stille.... stille!”.... fluisterde Perdanske met een angstblik op den koetsier en dan met haar maseurkenkap vlak bij 't gezicht van Valle, beleed ze:

„'t Was veur um.... dak weg gong uit „de wereld, moedere.... hij mocht me nie „en ik zag ik 'm zeu geern.... zeu geern....” Ze zwegen beiden heel langen tijd; toen fluisterde Valle bevend:

„Ik geleuve nie dagge gij nou nog schreeu- „wen meugt euver zukke dinge....” en dan terwijl ze het oude hoofd in angstige peinzing boog: „Jezus Maria.... das schrik- „kelik.... schrikkelik.... 'k zal ik veur „ou bidden.... veur ou bidden....”

„Moedere!” fluisterde Perdanske en ze omvatte 't lijf van de oude vrouw met bei haar armen, „moedere.... azze kik de „leste keer.... de leste keer in me leven.... „um doar gezien had... alleenig... dan zok „nie geschreeuwd è.... moar.... moar „dat 'm doar sting mee.. mee 't kind.... mee 't kind van heur op zijnen arm....”

Dat was het leste wat Perdanske zei op dien avondlijken rit naar de statie en Valle zweeg ook; ze zagen het donkerende buiten langs de ramen schokken.

Toen ze eindeijk stil hielden, zei Valle nog: „Kom.... me ben d'r....”

Ze hadden mekaar gekust en de dochter had de moeder vastgeklemd in heur armen en wild en snikkend gezoend op 't oude bleeke gezicht en de kleine verrimpelde handen.

Toen had de trein maseurken Buonavontura voor altijd weggevoerd naar het klooster der Eeuwige Aanbidding.

Valle bleef achter en staarde verwezen het krimpemde roode lichtje na.

't Was nu geheel duister geworden.

Ze strompelde moeizaam naar den uitgang, waar een man van de spoor met een lantaarn stond,

De koetsier van Cyriel's gerij liep op en neer en trampelde van de koude voeten. „Ah Valle.... gauw mense.... 't is zeu „doanig koud....”

„Rij gij moar vort, ik goan ik terug op „me voeten.”